

OD REDAKCJI

Okres Wielkiego Postu i Wielkanocy w Roku Wielkiego Jubileuszu Wcielenia Syna Bożego

Wielki Post w Dwutysięcznym Jubileuszowym Roku Wcielenia od razu wskazuje na syntezę: Misterium Wcielenia jest nierozdzielnie związane z Misterium Odkupienia. Jedno jest bowiem Misterium, które Ojciec, Syn i Duch, Bóg Trójjedyny, urzeczywistnia dla zbawienia ludzi a rok liturgiczny przybliża w kolejnych odsłonach - jak snop światła przesuwający się po całości, ponieważ człowiek nie jest zdolny objąć umysłem i sercem jego ogromu.

W Roku Dwutysięcznym okres Wielkiego Postu i Wielkanocy stanowi więc ważny kontekst obchodzonego Jubileuszu Wcielenia: przypomina, że przyjsie na świat Syna Bożego jest dla Paschy. W Roku Świętym tę całość, tę zwartość Misterium widać szczególnie wyraźnie.

Wydarzenie Wcielenia to bowiem także Pascha - pascha-przejsie - i to jakże zawrotna, o ileż trudniejsza od Paschy wielkanocnej, od przejsia Chrystusa przez śmierć ku zmartwychwstaniu: wydarzenie Wcielenia to p r z e j ś c i e z nieba na ziemię, z Wnętrza Trójcy w świat grzechu i panowania szatana. Mądrość religijności ludowej zawarła to w znanych bogatych teologicznie kolędach: "Z nieba wysokiego Bóg zstąpił na ziemię, ażeby do nieba wywiódł ludzkie pleię". Tak więc już we Wcieleniu jest wyraźny element Paschy: "Blask - ciemnieje. Ma granice Nieskończony. Wzgardzony - okryty Chwałą. Śmiertelny - Król nad wiekami".

W ową Paschę dokonaną w *Mysterium Incarnationis* zaangażowana jest cała Trójca Święta, co tak przejrzyście - po trzech latach przygotowań poświęconych Trzem Osobom Boskim - przypomina nam Jubileusz Dwutysięcznego Roku. Ta Pascha dokonuje się codziennie na ołtarzach sprawowanej Eucharystii. Chrystus wciąż zstępuje z nieba na ziemię. Po to, by uobecniać swoją zbawczą Paschę Śmierci i Zmartwychwstania - i w niebo wstępowania z Kościołem.

Jubileuszowy "Rok Trójcy Świętej" a zarazem "Rok Eucharystii" intensywnie skupia naszą uwagę przy najbardziej centralnej rzeczywistości Misterium Boga z ludźmi: jest nią Przenajświętsza Liturgia. W sposób symboliczny znajduje to odbicie w niniejszym numerze *Anamnesis*, referującym trzecie już z kolei październikowe Sympozjum organizowane dla osób konsekrowanych na Jasnej Górze (to też symbol: dyskretne podkreślenie roli Matki Bożej w *Mysterium Incarnationis et Redemptionis*).

Pierwsze spotkanie z tego cyklu (21-23 X 1997) podjęło problem warunków, jakie muszą być stworzone, by Liturgia sprawowana była godnie i czytelnie: zajmowaliśmy się bryłą świątyni, jej wystrojem oraz formą i treścią liturgicznych szat i paramentów. Drugie Sympozjum (26-28 X 1998) stworzyło okazję do głębokiej refleksji nad fundamentalną rzeczywistością życia chrześcijańskiego (a więc tym bardziej konsekrowanego), jaką jest Misterium Przenajświętszej Eucharystii. Podczas trzeciego Sympozjum (21-23 X 1999), poświęconego Liturgii Godzin, staraliśmy się przybliżyć osobom konsekrowanym (choć referaty adresowane były do wszystkich sprawujących Liturgię uświęcenia czasu, odmawiających brewiarz) sposób uczestnictwa w owym Boskim hymnie, w owej "pieśni chwały, rozbrzmiewającej w niebie przez całą wieczność i wprowadzonej na to nasze ziemskie wygnanie przez Jezusa Chrystusa" (*Laudis canticum*). Liturgia Godzin, "Pieśń nad Pieśniami Kościoła", rozciąga zbawcze działanie Boga i święty dialog Chrystusa Oblubieńca i Kościoła-Oblubienicy na wszystkie godziny naszego życia.

Prezentowane materiały z Sympozjum odzwierciedlają jasno nasz zamysł: staraliśmy się uporządkować wszystkie szczegółowe zagadnienia związane z Modlitwą Kościoła wokół osi, jaką jest formacja liturgiczna - czyli wtajemniczanie w misterium spotkania Boga z ludźmi w Liturgii. Udział w Bóstwie Chrystusa wciąż dostępny i pogłębiany w wydarzeniach zbawczych uobecnianych "tu i teraz" w każdym akcie liturgicznym to sama istota naszego życia. To ostateczny sens Wcielenia i Odkupienia.

Tegoroczne *Exultet* Wigilii Paschalnej zabrzmi nam mocniej, jeśli zachowamy w pamięci te wszystkie zawrotne perspektywy, odświeżone przez jubileuszowe triennium, jakie niesie ze sobą Święty Rok Dwutysięczny, aby odtąd każdy rok liturgiczny coraz głębiej uświadamiał je nam i chrzczonym w naszych katedrach dorosłym - coraz liczniejszemu gronu katechumenów, naszej wielkiej nadziei na wiosnę Kościoła w trzecim tysiącleciu chrześcijaństwa.

Bp Wacław Świerzawski
Przewodniczący
Komisji Kultu Bożego
i Dyscypliny Sakramentów

Sandomierz, dnia 22 lutego
Jubileuszowego Dwutysięcznego Roku w święto Katedry Świętego Piotra Apostoła